

EL VESTIT VERMELL

Donava per ben cert que no hi ha deute
que no prescrigui amb el corquim del temps,
com la vaumera que essent forta mor
perquè la fresca flor no dura sempre.
Que, entre els espasmes, àtoms es perdrien,
tot delatant luxúria i plaers
efímers, plens de virginals silencis.

Donava per ben cert que tot amor
té una nit última, i els paradisos
són la felicitat final que mai
no arribarem a veure. Pur instint.

Avui, des del balcó dels anys madurs,
puc albirar en la llunyania tot
quant he estimat –amb certa exempció.
Posem per cas aquest paisatge humà
que puc utilitzar en defensa pròpia:
melodies antigues que, amb veu baixa,
cantusseig en secret i amb lleu vergonya,
tot recordant aquelles solituds
pecaminoses de l'adolescència
–pecaminosa, ho era qualsevol
llunyana pirotècnia de desig–,
les tardes de cinema en blanc i negre,
els primers llibres, que eren molt més bons
per ser furtius, com el fumar en secret,
i l'ànima es trencava a trossos quan
jo els corregia, afegint-hi erotisme.

Quan creia que els amors i els tumors eren
la clau dels paradisos més efímers,
vaig perdre el cap pel teu vestit vermell,
mal vell del qual no em vull guarir, gelós
que som d'allò que és meu, domini extens
de l'infinit que és l'única mesura
d'això tangible que se'n diu amor.

Nadal, Bernat. "El vestit vermell" .*El vestit vermell*. Edicions Proa. Barcelona, 2008.